

Ó mennyi sokat fáztam, nyomorogtam, de nyomorom lassan mesévé lobban. Megtőrettem én a nyomorúságban,

mint a kenyér: vékony szandálban jártam

kemény teleken, majdnem mezítláb,

ma is érzem a fagy viszkető kínját

s a félig sem fűtött hideg szobának

nyirkosságát, mely a csontomig áradt.

S ó a nyarak, mikor zsákot cipeltem

a hátamon köhögve és görnyedten.

S rántott levesek fekete kenyérrel.

Bennem az emlék mennyi sebet tép fel,

sebeket, melyek belém martak mélyen.

E kárhozat reménytelenségében,

éhes bendővel, így, hogy mint a bélyeg

s ütését, hordoztam a szegénységet,

így emeltem a napba lelkemet fel,

ámuló és elbűvölt szerelemmel.

S így váltam egyszerűvé, mint a gyermek,

a madarak nyelvét így értettem meg

s hol prózában, hol elsuhanó versben,

a balzsamos fákkal így beszélgettem

s a friss füvekkel félig kiaszottan

titokzatos szavakat váltottam.

S a suhanó, az izzó, irigy vádak

Ölbey Irén: Vallomás önmagamról

Írta: JSÉ

2013. július 03. szerda, 10:26

közt hétköznapom hányszor volt vasárnap.

Így ,szemérmetlen, lángoló nyomorban,

a pőreségemtől megalázottan,

fénylő ember és fénylő költő voltam.